

רע"פ 7481/13 - א. א. נגד מדינת ישראל

**בבית המשפט העליון
רע"פ 7481/13**

לפני:

א. א.

ה המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז מרכז-lod, מיום 22.10.2013 בעפ"ג 13-05-35553, שניתן על-ידי כב' השופטים: א' טל – סג"נ; א' מקובר; ז' בוסטן

בשם המבקש: עוז"ד בני נהרי

החלטה

1. לפני בקשה רשות ערעור על פסק דיןו של בית המשפט המחויז מרכז-lod (כב' השופטים: א' טל – סג"נ; א' מקובר; ז' בוסטן), בעפ"ג 13-05-35553, מיום 22.10.2013, במסגרתו נדחה ערעורו של המבקש על גזר דין של בית משפט השלום בננתניה (כב' השופט ח' טרס), מיום 18.4.2013.

בד בבד עם הגשת בקשה ערעור, הגיע המבקש בקשה לעיוכב ביצוע פסק דיןו של בית-המשפט המחויז. בהחלטתי מיום 5.11.2013, הוריתי על עיוכב ביצוע עונש המאסר אשר הושת על המבקש, עד להכרעה בבקשת רשות הערעור.

רקע והליכים קודמים

2. מעובדות כתוב האישום שהוגש נגד המבקש עולה, כי במהלך התקופה הרלוונטית לכתב האישום, שימש עמוד 1

המבקש כנהג הסעות בגין הילדיים "... בגיןתה (להלן: גן הילדיים), אשר נמצא בבעלותה של אשתו, שעבده גם כgent בgan. מידיו בוקר, נהג המבקש לאסוף את הסיעת של הגן ב"אוטובוסים צעיר פרט" (להלן: האוטובוס) בו ניתן להסיע 15 נוסעים, והשניים היו יוצאים על מנת לאסוף את ילדי הגן מבתייהם, ולהסיע אותם לגן הילדיים. בכתב האישום נאמר, כי עם עליית הילדיים לאוטובוס, הסיעת הייתה נוהגת להושיב את הילדיים במושבים ולחותר אותם בחגורות בטיחות, ובמהיגעם לגן הילדיים, היו השניים משחררים את הילדיים ממושביהם, ומלווים אותם לדלת גן הילדיים. לאחר השלמתו של סבר איסוף אחד, היו המבקש והסיעת יוצאים לسبب איסוף נוסף, אשר התנהל באותה מתכונת. עם השלמת סבר האיסוף השני, נהג המבקש לחזור עם האוטובוס ולהחנות אותו ליד ביתו, ולאחר מכן להסיע את אשתו לעבודתה כgent בגין הילדיים, עם רכב פרטיו שהוא בעלותם.

עד עלה כתב האישום, כי ביום 8.8.2011, ערכו המבקש והסיעת סבי איסוף כמתואר לעיל, ובמהלכו של הסבב השני, בשעה 07:45 או בסמוך לכך, אספו את הילדה ט.ד, ילדת 2008 (להלן: המנוחה). לכשהגיעו לגן הילדיים, ירדו כל הילדיים פרט למנוחה מהאוטובוס, והמבקש והסיעת ליוו אותם, כהרגלים, לפתח גן הילדיים, מבלי שם לו לב כי המנוחה אינה נמצאת בין הילדיים. לאחר מכן, חזר המבקש לאוטובוס ועלה על המדרגה הראשונה המובילת לדלת הירidea מהאוטובוס. באופין זה בדק המבקש שלא נותרו ילדים באוטובוס, וזאת למרות שמדרגרה זו "לא ניתן לראות את כל פנים הרכב וכל המושבים שבו, ועל כן לא ניתן לוודא מקום זה כי אכן לא נותרו ילדים ברכב". משלא ראה המבקש כי המנוחה עודנה נמצאת באוטובוס, הוא התעכבר 20 דקות בגין הילדיים ואז נסע לביתו, נסעה שנמשכת כ-10 דקות נוספת, שם החינה את האוטובוס "במקום החשוף לשמש". במהלך היום, הגיעו הטמפרטורה בסמוך למקום מגוריו של המבקש לכ-30 מעלות צלזיוס, והטמפרטורה בתוך חל האוטובוס "עלתה עד לרמה אפשרית של כ-90 מעלות צלזיוס". כתוצאה לכך, לקתה המנוחה במכת חום, ממנה נפטרה בשעה שאינה יודעה במהלך היום, בעודה נמצאת בתוך האוטובוס הסגור. רק בשעה 14:45, חזר המבקש אל האוטובוס על מנת לאסוף את הילדיים, ומצא את גופתה של המנוחה.

על יסוד המעשים המתוארים, נטען בכתב האישום, כי המבקש והסיעת גרמו ברשלנותם למותה של המנוחה, ולשניים יוחסה עבירה של גרימת מוות ברשלנות, לפי סעיף 304 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

3. ביום 24.12.2012, בסיוםה של פרשת התביעה, הודה המבקש בעובדות המcioחות לו בכתב האישום, ולפיכך, הרשע בית משפט השלום את המבקש בעבירה שענינה גרימת מוות ברשלנות, והורה על עירcit מס' 10 מב奸 בעניינו.

ביום 18.4.2013, נגזר דיןו של המבקש. במסגרתו של גזר הדין, עמד בית משפט השלום בהרחבה על האמור בתסקירות השירות המבחן שנערך בעניינו של המבקש. מהתסקירות עולה, כי המבקש הינו בן כ-41 שנים, נשוי ואב לילדיים בני 7, 17 ותינוקת בת שלושה חודשים, והוא נעדר כל עבר פלילי. בשנת 1999, עלו המבקש ואשתו לישראל מאוקראינה, וכעבור שנתיים הקימו גן ילדים בבית שמש, כאשר במקביל החל המבקש לעבוד כנהג בחברת הסעות, ואף סיים קורס עזרה ראשונה מטעם מגן דוד אדום. בהמשך, עקר המבקש בלבד עם משפחתו לגרמניה, שם התגוררה המשפחה בין השנים 2004-2007, אך לבסוף היא שבה לישראל, והשתקעה בננתניה. בשנת 2008, פתח המבקש, ביחיד עם אשתו, את גן הילדיים הנזכר בכתב האישום. אשר לעבירה שביצע, שירות המבחן התרשם כי המבקש לוקח אחריות מלאה על חלקו במה שארע, תוך הבנה מלאה של משמעות הנזק הרבה לו הוא גرم, ותוך הבעת צער וחרטה עמוקים על מעשי. עוד עליה מהتفسיר, כי בחודשים הראשונים לאחר קרות האירוע, סבל המבקש מ"תופעות פוטט טראומטיות", ועל אף שתסמינים אלו שכחו עם הזמן, המבקש עודנו סובל ממצב רוח ירוד, קשיי שינה וחרדה גבוהה פן ישנה המקורה, גם

במסגרת עבודתו הנווכחית כנהג הסעות. עוד צוין בתסקירות כי בעקבות מותה של המנוחה, אוביונה אשתו של המבוקש כסובלת מדיכאון ומטפסניים פופט טראומטיים, ומצבה הנפשי הקשה הביא לירידה חדה בתפקודת הכללי - הן במשור התעסוקתי והן במשור האיש. בנוסף, חלה הידדרות ניכרת במצבם הכלכלי של בני הזוג, הן מושם שהמבחן הפך להיות המפרנס היחיד של המשפחה, והן כפועלים יוצאים מההפסדים הכספיים ששפוג הזוג, עקב CISHLON ניסיון מחודש לפתח את גן הילדים. סיכומו של דבר, שירות המבחן התרשם מההשלכות הקשות שהיו למותה של המנוחה על חי' המבחן ומשפחותו, והמליץ להשית עליו עונש של מאסר שירותה בעבודות שירות, וזאת לצד הטלת צו מבנן לשנה.

לאחר ההתייחסות לתוכנו של התסקירות, פנה בית משפט השלום ליישום של הוראות תיקון 113 לחוק העונשין. ראשית, הודגש כי מעשו של המבוקש הביאו לקיפוד חייה של המנוחה, פעוטה שטרם מלאו לה שלוש שנים, ולפיכך הערך החברתי שנפגע הוא ערך קדושת החיים, אשר על החשיבות הרבה הנודעת לו אין צורך להסביר במילים. בית משפט השלום הוסיף, כי נסיבות ביצוע העבירה הין חמורות, וזאת בשל הנסיבות המקצועית של המבוקש כנהג, והאחריות הרבה שבעצמו של תפקיד זה; מודעותו של המבוקש לסכנות הכרוכות בהשתarraת ילד כלוא בתוך אוטובוס במהלך נסעה, כי רשלנותו של המבוקש עומדת ברף חומרה גבוהה, ומכוונו של עקרון ההלימה יש לקבוע מתחם ענישה הולם חומרה יתרה זו, באופן שאינו כולל עונש מאסר על דרך של עבודות שירות. בהתאם לכך, ולאחר שנסקרה הפסיקה הרלוונטית במקרים כגון דא, נקבע כי מתחם הענישה נע בין 9 ל-20 חודשים מאסר לרצוי בפועל. באשר לנסיבות שאין קשר לביצוע מעשה העבירה, ציין בית משפט השלום כי המבוקש הוא אדם נורמלי ושומר חוק, אך קבע כי יש ליתן לכך משקל נמוך, שכן מרבית המקרים, המורשעים בעבירה שעוניינה גרימת מוות בראשנות, הם נעדרי עבר פלילי, אשר מנהלים אורח חיים נורמלי. עוד ציין בית משפט השלום כי מתקייר שירות המבחן עלולה להשיבם של המבוקש ומשפחותו נפגעו באורח קשה כתוצאה מהאירוע, הן במשור הנפשי והן במשור הכלכלי. ואולם, בית משפט השלום הדגיש, כי לנוכח חומרת התרשלותו של המבוקש, אין בידו לקבל את המלצה השירות המבחן, לפיה יש להשית עליו עונש מאסר על דרך של עבודות שירות. יתר על כן, בית משפט השלום קבע, כי בנסיבות המקירה דין יש ליתן משקל גם לשיקול בדבר הרתעתה הרבבים, ושלא לגזר את עונשו של המבוקש ברף התחthon של מתחם הענישה הולם. אשר על כן, השיטת בית משפט השלום על המבוקש את העונשים הבאים: 12 חודשים מאסר לרצוי בפועל; 12 חודשים על-תנאי, לביל יעבור המבוקש, במשך 3 שנים מיום שחרורו, את העבירה בה הורשע; פסילה מקבל או להחזיק ברישוי נהיגה במשך 10 שנים מתום המאסר; ופיצוי בסך 20,000 ש"ח להוריה של המנוחה.

4. המבוקש ערער על גזר דיןו של בית משפט השלום בבית המשפט המחוזי מרכז-לוד. ביום 28.5.2010, פנה שירות המבחן, ביוזמתו, לבית המשפט המחוזי, בבקשת להגשת תסקיר מבנן עדכני במסגרתו של הערעור. זאת, למרות שהتسקיר הקודם הוגש בחודשים וחצי קודם לכן, ועל אף שבפני בית המשפט המחוזי עמדו "תמונה והערכת עדכנים יחסית". בפנינו, ציין שירות המבחן כי הוא עומד בקשר עם המבוקש ומשפחותו, וכי ממועד מתן גזר דיןו של בית משפט השלום, חל ההתפתחויות והחמרה נוספת במצבם של בני המשפחה. וכך נאמר בפניה שירות המבחן:

אנו [שירות המבחן] מתרשימים מ מצב נפשי ותפקוד ירוד של האישה [אשתו של המבוקש], שאף החמיר עוד יותר מזה ניתן גזר הדין. אנו סייענו בהפניה לרפואה לבריונות הנפש בנתניה. שם נקלטה בחודש 4/13 לטיפול פסיכיאטרי. ברקע עומדת הערכתנו, כי בתקופת העדרותנו של א., תתקשה האישה בטיפול בשלושת ילדיה הקטנים (בעיקר בתינוקת) וייתכן ואף הילדים ימצאו בסיכון.

ביום 1.10.2013, נערך דיון בערעור שהגיש המבוקש, במסגרתו נדרש בית המשפט המחויז לבקשת שהוגשה מטעם שירות המבחן. לאחר שמייעת עדמות שני הצדדים, דחה בית המשפט המחויז את הבקשה להמצאת תסקיר משלים, אך קבע כי: "נקבל כמהימנים את מה שנכתב בבקשת [מטעם שירות המבחן] בכל הקשור למצבם של אשת המערער [הmboksh] וילדיו והשפעת המאסר, אם ידחה הערעור, עליהם".

5. ביום 22.10.2013, דחה בית המשפט המחויז את ערעורו של המבוקש. בפתח פסק דין, הדגיש בית המשפט את התוצאה הקרה שנגמרה עקב רשלנותו של המבוקש, והנסיבות החמורות של ביצוע העבירה. בית המשפט המחויז ציין, כי מדיניות הענישה הרואיה, בעקבות הרשעה בעבירות גרים מוות ברשלנות, כוללת בחובה השתת עונש מאסר מאחרוי סוג ובריח. בית המשפט המחויז סקר שורה של פסק דין, מהם עולה כי אף במקרים, בהם נאשמים בעבירות גרים מוות ברשלנות הציבו על נסיבות חיים קשות, גרו בתו המשפט עוני מאשר בפועל לתקופות של עד שנה. לנוכח הדברים הללו, קבע בית המשפט המחויז, כי אין מקום להתערב במידת העונש, שכן הוא משקף אכן ראיון חומרת המעשה המיחס לבקשת חיו, כמתואר בתסקיר שירות המבחן. עוד מצא בית המשפט המחויז ציון, כי לא נעלם מעיננו האמור בתסקיר שירות המבחן העדכני שהוגש לדין בפנינו, אך יש לזכור שהמערער [הmboksh] ואשתו יוכלו לפנות לרשות הרוחה כדי להסתיע בשירותיהם במהלך מסרו של המבוקש [הmboksh].

בקשת רשות הערעור

6. המבוקש הגיש בקשה רשות ערעור על פסק דין של בית המשפט המחויז. בבקשתו נטען, כי עניינו של המבוקש מעורר "שאלה משפטית" ומגלה "אי צדק ניכר" כלפיו, אשר מצדיקים מתן רשות ערעור. במסגרתה של הבקשה, קיבל המבוקש על החלטתו של בית המשפט המחויז, שלא לאפשר לשירות המבחן להגיש תסקיר מב奸 ענינו. המבוקש ציין, כי על אף הערטתו של בית המשפט המחויז, לפיה לא נעלם מעיניו התסקיר העדכני, הרי שתסקיר עדכני בענינו של המבוקש מעולם לא הוגש, כאשר בפני בית המשפט המחויז הונחה רק בבקשתו מטעמו של שירות המבחן להגשת תסקיר עדכני, אשר נדחתה. עוד טוען המבוקש, כי מכוח עקרון הענישה האינדיידואלית הנhog בשיטת משפטנו, ועל מנת שבית המשפט יוכל לעמוד על התמונה המלאה והעדכנית ברגע למצבו של המבוקש, יש להורות על ערכתו של תסקיר מב奸 עדכני, במסגרתו יפורטו ההתפתחויות שחלו, מאז מועד מתן גזר הדין. המבוקש הדגיש, כי מתסקיר שירות המבחן שהוגש לבית משפט השלום עולה, כי הוא ומשפחתו סבלו מטלטה קשה בחיהם מאז מות המנוחה. לשיטתו של המבוקש, בניסיבות קשות מעין אלו, יש בכדי להצדיק ביתר שאת את הגשתו של תסקיר מב奸 עדכני. לפיכך טען המבוקש, כי יש לקבל את בקשה רשות הערעור מטעמי צדק, להורות על ערכתו של תסקיר מב奸 משלים, ולבחון על בסיסו הקלה בעונש שנוצר עליו.

דין והכרעה

7. לאחר שעניינו בבקשת רשות הערעור ובנספחה, הגיעו למסקנה כי דינה להידחות.

8. הלכה היא מלפניינו כי בקשות רשות ערעור תתקבלנה במסורת, וכן במקרים מהם עולה שאלת משפטית כבדת משקל או סוגית רחבת היקף, החורגת מעניינים הפרטיא של הצדדים לבקשתו, וכן במקרים חריגים בהם קיים חשש מפני עיוות דין של המבוקש או משיקולי צדק כלפיו (רע"פ 5959/13 לאור נ' מדינת ישראל (21.1.2014))

רע"פ 8875/13 ביטון נ' מדינת ישראל (12.1.2014); רע"פ 42/14 בן יששכר נ' עיריית תל-אביב (4.1.2014)(6.6.).
סבירוני, כי המבוקש לא הצבע בבקשתו על כל שאלה משפטית כבדת משקל או על סוגיה ציבורית רחבה התקף
המצדיקה הענות בקשה.

אמנם בפתח בקשה רשות הערעור نطען, כי עולה ממנה "שאלת משפטית" המצדיקה את ערכתו של דין
"בגגול שלישי", אך המבוקש לא הבHIR מהי השאלה המשפטית המדוברת, ומדובר יש בה כדי להצדיק מתן רשות
ערעור. בחינת טענותיו של המבוקש מגלה, כי טרוניותו מכוכנות נגד החלטתו של בית המשפט המוחזק, שלא להורות על
עריכת תסקير משלים בעניינו של המבוקש. לעניין זה נדרש ס' ג'ובראן, ברע"פ 09/0551 ירובסקי נ' מדינת ישראל
(2010) (להלן: עניין ירובסקי), בקובענו כי:

עزم ההוראה על הכנת תסקיר בעניינו של המבוקש הייתה נתונה לסמכוות של ושיקול דעתו של בית המשפט המוחזק.
ההחלטה שלא להורות כאמור, אינה מקימה בסיס להיענות לבקשת רשות הערעור שלפני (וכן ראו: רע"פ 8628/04
גבאי נ' מדינת ישראל (28.9.2004); רע"פ 01/5356 שויץ נ' מדינת ישראל (24.7.2001); רע"פ 06/3675 עזרא נ'
מדינת ישראל (28.8.2006)).

אכן, בשונה מעניין ירובסקי, בו הבקשתה לעריכת תסקיר משלים הוגשה על-ידי בא-כחו של המבוקש, הרי
שבענייןנו היה שירות המבחן אשר יזמ את הבקשתה להגשת תסקיר משלים. אין זה מחייב נפוץ במחוזותינו שירות
המבחן פונה לבית המשפט בבקשתה לאפשר לו להגיש תסקיר משלים, ובහלט יש בצד זה על מנת להuide על מצבם
הקשה של המבוקש ומשמעותו. ואולם לטעמי, אין בכך כדי לשנות מן הקביעה לפיה, ההחלטה על עריכת תסקיר
משלים נמצאת בתחום שיקול הדעת המסור לבית המשפט, והשגות המכוכנות נגד החלטה בגדר הפעלתו של שיקול
דעת זה, אין מצדיקות מתן רשות ערעור. בנוסף, לא מצאתי כי בנידון דין קיים חשש מפני עיוות דין של המבוקש או
שקיים שיקולי צדק כלפי, הצדדים המצדיקים היעתרות בבקשת רשות הערעור.

9. לא לモתר הוא להוסיף, כי בסופו של יומ עסקין בבקשת רשות ערעור המכוכנת לעניין חומרת העונש
שהוטל על המבוקש. ידועה ההלכה כי טענות הנוגעות למידת העונש לא יצדיקו, כלל, מתן רשות ערעור, אלא במקרים
בهم העונש חורג באורך קיצוני ממדיניות הענישה המקובלות והראויות בעברות דומות (רע"פ 7297/13 הוואש נ' הועדה
המקומית לתוכנן ולבניה 'גיל מרכז' (17.12.2013); רע"פ 13/7389 טיטלבאום נ' מדינת ישראל (17.12.2013));
רע"פ 13/7569 חיים נ' מדינת ישראל (21.11.2013)). במקרה דנן, מצאו הערכות הקודמות כי התנהגו של
המבקר נגעה ברשלנות חמורה, ונקבע כי "חטא הנאשם [המבקר] בכך שלא עמד בסטנדרטים הבסיסיים ביותר
המתחייבים מכוח הנסיבות ומקצועו ומוכיח האחריות שנטל על עצמו כמוביל הילדיים אל הגן ובחרה ממנו. אשר על כל
המדובר ברשלנות ברף חמירה גבוהה". רשלנות חמירה זו של המבוקש הובילה למותה הטריגר של המנוחה, פעיטה רכה
בשנים שטרם מלאו לה שלוש שנים במועד האירוע. בנסיבות חמירות מעין אלו, מדיניות הענישה הרואה מצדיקה את
הטלתו של עונש מאסר לרצוי בפועל, ולא מצאתי כי העונש שורג על המבוקש חורג באופן ממדיניות ענישה זו
(ראו: רע"פ 03/8058 חריז נ' מדינת ישראל (15.9.2003)).

10. עוד רואה אני להוסיף, כי אין בידי לקבל את טענותו של המבוקש, לפי דחיתת הבקשתה לקבלת תסקיר
משלים, חוטאת לעקרון הענישה האינדיידואלית. מתקייר שירות המבחן שהוגש לבית משפט השלום, אשר על תיאורו

התעכבותי לעיל, עולה כי לנגד הערכאות הקודמות ניצבה תמונה מפורטת ונרחבת של נסיבות חייהם של המבוקש ומשפחתו, הן עובר למותה של המנוחה והן לאחריו. כך למשל,тирאר שירות המבחן את הקשיים הנפשיים אוטם חווים המבוקש ואשתו בעקבות מותה של המנוחה, ואת ההתרדרות הכלכלית שחלה במצבה של המשפחה. יתר על כן, בנסיבות של הבקשה מטעם שירות המבחן, תוארו התפתחויות העיקריות במצבם של בני המשפחה, ונitin בו ביטוי לחששותיו של שירות המבחן מהצפוי לילדיו המשפחה, כתוצאה שליחת המבחן לריצוי עונש מסר בפועל. ממצאים אלו של שירות המבחן, קיבלו את ביטויים הנעננים נסיבות חייו של המבוקש. במצב דברים זה, אין לומר כי בתם המשפט המחויז, אשר אף הטעים כי לא נעלמו מעיניו נסיבות חייו של המבוקש. במקרה דינו של בית המשפט המחויז, בהתעלם מנסיבות הפרטניות, ותוך חריגה מעקרון הענישה האינדיידואלית. אכן, הערכאות הקודמות דוחו את המלצת שירות המבחן, וקבעו כי חומרת מעשי של המבוקש מחיבת את הטלותו של עונש מסר לריצוי בפועל, וזאת חרף הנסיבות האישיות הקשות של חייו. ואולם, אין בכך כדי להביא למסקנה, לפיה הערכאות הקודמות התעלמו, מניה וביה, ממצבו המשפחתני של המבוקש, ומנסיבות חייו.

יש לחזור ולהציג, בהקשר זה, כי בית המשפט אינו כובל להמלצת שירות המבחן, וזה נותרת בגדר המלצה. בנסיבות של מלאכת גירת הדין, על בית המשפט לתת את דעתו למערך שיקולים רחב, והמלצתו של שירות המבחן היא אך שיקול אחד, מבין מגוון של שיקולים, בהם יש להתחשב בעת קביעת עונשו של הנאשם. וכי שציינתי במקום אחר:

"עמדת שירות המבחן, אינה אלא אחד השיקולים העומדים בפני בית-המשפט בבודאו לגזר את דין של הנאשם - לעיתים יאמץ בית-המשפט את המלצת שירות המבחן במלואה, לעיתים יאמץ אותה בחלוקת ולעתים ידחה אותה מכל וכל. כל עניין לנסיבותו הוא, וכל מקרה יבחן לגופו, תוך מתן משקל ראוי להמלצות שירות המבחן [...]". (reau פ 7257/12 סנדרוביץ' נ' מדינת ישראל (18.10.2012)).

11. סיכומו של דבר, משלא מצאתי טעם המצדיק את ערכיתו של דין ב"גלאי שלישי", דינה של בקשת רשות הערעור להידחות.

לאור האמור, עיכוב הביצוע עליו הוריתי ביום 3.11.2013 מתבטל בזאת, והמבחן יתיצב לריצוי עונשו ביום 23.2.2014, עד לשעה 10:00, ביום"ר ניצן או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעוזת זהות או דרכון, וועתק מהחלטה זו. על המבחן לתאם את הכניסה למסר, עם ענף אבחון ומין של שירות בתי הסוהר, בטלפוןים: 08-9787336 או 08-9787377.

ניתנה היום, כ"ה בשבט התשע"ד (26.1.2014).